

D ů v o d y:

Žalovaný vznesl proti směnečnému platebnímu příkazu řadu námitek, mezi jiným také, že žalobní směnka nemá všech zákonných náležitostí, jmenovitě že nebyla podepsána vydatelkou (čl. 4 čís. 5 směn. ř.). Prvý soud pokládá tuto námitku za neodůvodněnou, poněvadž z výpovědi Marie Sch-ové, spolumajitelky žalující firmy, slyšené jako strany, zjistil, »že za žalující stranu připsal na směnku její jméno obchodvedoucí Max Sch.«. Odvolací soud, osvojiv si toto zjištění (§ 498 c. ř. s.), poukazuje ještě k další části výpovědi Marie Sch-ové, že Max Sch. připojil podpis k jejímu příkazu, tedy jako její zmocněnec. A tu usuzuje odvolací soud, že toto znamenání firmy na směnce nemá vůbec právního významu, poněvadž se nestalo ve formě, předepsané zákonem, t. j. s dodatkem, vyznačujícím plnou moc (čl. 48 obch. zák.), takže tu prý není znamenání firmy, směnka není podepsána ani majitelem firmy jako vydatelem, ani zmocněncem. Schází prý tedy podstatná náležitost čl. 4 čís. 5 směn. ř., směnka jest neplatnou a nemá ani podpis odvolatelův na směnce směnečné závaznosti. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Dle čl. 4 čís. 5 směn. ř. jest nezbytnou náležitostí směnky podpis vydatele jeho jménem nebo firmou. Vyhledává se tedy, aby tu byl podpis právního podmětu, který jest způsobilým k směnkám. Zda tento podpis ve skutečnosti také pochází od osoby jím označené, či zda jest padělkem, na př., proto, že osoba jím označená nepodepsala neb vůbec jí není, jest pro posouzení platnosti směnky lhostejno. Tyto okolnosti mohly by míti arci význam, kdyby šlo v určitém případě o to, zda osoba, na kterou bylo ze směnky dokročeno, jest onou, která dle obsahu směnečného prohlášení (jako vydatel) má ručiti. (Srv. Staub-Stranz: Kommentar zur Wechselordnung str. 54 při čl. 4 č. 5 pozn. 33, Grünhut: Wechselrecht I. str. 408, 409.) Nelze tedy tvrditi, že žalobní směnce schází náležitost čl. 4 čís. 5 směn. ř., neboť podpis vydatele — Sch. a spol. — jest z ní zjevným. Pro otázku směnečného závazku žalovaného, který nesporně směnku podepsal (čl. 81 směn. ř.), jest nerozhodno, zda podpis vydatelčin byl připojen řádně, čili nic (zásada čl. 75 směn. ř.). Námitka neplatnosti žalobní směnky pro nedostatek podstatné náležitosti dle čl. 4 čís. 5 směn. ř. není tudíž odůvodněna. Poněvadž se však odvolací soud vzhledem ku svému odchylnému právnímu názoru nezabýval ostatními námitkami ve smyslu vývodů odvolání, zůstalo toto nevyřízeno a nezbylo, než aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a věc tomuto soudu vrácena, by po případném dalším jednání znovu rozhodl (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 6271.

**V řízení o nároku manželských dětí na placení výživného lze pokračovati, třebaš usnesení, jímž byl dětem zřízen opatrovník k činu, nena-
bylo dosud právní moci. Usnesení o zřízení opatrovníka k činu jest sice
vydati písemně, nelze však spatřovati zmatečnost v tom, že se tak ne-
stalo.**

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R II 242/26.)

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu manželského otce do usnesení rekursního soudu, jímž bylo stanoveno výživné pro dítě. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Názor stěžovatelův, že mělo býti pokračováno v řízení tomto až po právoplatnosti usnesení, jímž byl dětem zřízen po rozumu §§ 270 a 271 obč. zák. opatrovník k činu, nelze sdíleti, neboť dle § 12 nesp. říz. mohou býti opatření nesporného soudu, pokud zákon výslovně nestanoví výjimky a pokud soud neuznal za nutné, by vyčkal uplynutí lhůty rekursní, ihned ve skutek uvedena a dlužno zastaviti provedení soudního opatření pouze tehdy, když proti němu byl již podán rekurs. Z toho plyne, že soud nemusil vyčkati právoplatnosti usnesení dle §§ 270 a 271 obč. zák. Ovšem měl ono usnesení vydati stranám písemně, jak vysvítá z ustanovení §u 6 nesp. říz. Nestalo-li se tak, nezakládá nedopatření to zmatečnosti, neboť má stěžovatel možnost žádati kdykoli o dodatné vyhotovení dotyčného usnesení a může po jeho doručení v zákonné lhůtě mu stížností odporovati.

Čís. 6272.

W-Konto.

Uznání komitenta smírem, že komisionář mu účtuje právem výtěžek z prodaných cenných papírů na W-kontě, a že mu bude povinen jej vyplatiti podle toho, jak zákonem nebo vládním nařízením bude otázka těchto účtů upravena. Úprava stala se nařízením o soupisu ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., úmluvou ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926 a zákonem ze dne 21. srpna 1925, čís. 220 sb. z. a n. Úhrady z prodeje cenných papírů podléhají podle §u 2 čís. 5 nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. soupisu.

Použil-li komisionář výtěžku za cenné papíry komitentovy proti zá-
kazu nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. a nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. k vyrovnání závazků vzešlých z jiných obchodů komisionářských ve Vídni, za něž pak obdržel protihodnotu v tuzemsku v československých korunách, nemůže se na něm komitent domáhati sice výtěžku, ovšem ale po případě náhrady škody.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv II 439/26.)

Žaloba, jíž se domáhal komitent na komisionáři, by mu zaplatil v Kč výtěžek za cenné papíry prodané na vídeňské burse po vydání nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., byla procesním soudem první stolice pro tentokrát zamítnuta. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Smírem ze dne 5. prosince 1923 uznal žalobce, že žalovaná banka účtuje mu právem výtěžek z komisionářského prodeje cenných papírů,